

ДИЛЯН БЕНЕВ КАПАНЪТ

chitanka.info

Недко си стоеше вкъщи и гледаше телевизия. Но филмът, който даваха, не му се нравеше. Пък и защо ли? Щом повечето филми с низките си идеи и страсти бяха предназначени по-скоро за животни, отколкото за хора. Сякаш понятието хора съществуваше само като литературен термин. Това от само себе си накара Недко веднага да натисне дистанционното на друг канал, където попадна на новините. Но както винаги, и тях нямаше да гледа, ако не го заинтригува един епизод с италианска порнозвезда, излязла гола на улицата в знак на протест, че си бе изгубила парите в два фонда. С много други хора. А това автоматически жегна Недко в съзнанието да не би да стане същото и в банките. И му се наруши цялото равновесие на човек. Щом имайки пари на годишна лихва в банка, си плащаше с тях данъците. Най-вече данък смет. Който беше, така да се каже — тарторът на всички данъци по жестокост, — начислен не според броя на живеещите в дадено жилище, а според данъчната му оценка. Затова Недко плащаше колкото едно семейство. Беше много несправедливо! А такива като него и да се оплачеха — кой ги питаше? Никой! Пък на богатите не им пукаше колко ще плащат, имайки пари в трезор. И бяха недосегаеми, гледащи нагло на всички от висотата на своята космополитност. Но къде ти луксът да бъдеш като тях? Щом съдбата на Недко бе коренно различна. Затова същият, от страх да не би да изгуби парите си, отиде на следващия ден в банката да се консултира:

— Извинявайте, може ли да ви питам нещо?

— Да, заповядайте.

— Вчера по телевизията казаха, че в Италия доста хора са изгубили парите си във фондове.

— Че какво ви притеснява?

— Ами това, че имам пари във вашата банка. И ако случайно...

— Няма страшно! При нас влоговете са гарантирани до петдесет хиляди евро. За което има закон.

— Че как така?... Нима в Италия не са гарантирани.

— Гарантирани са. Ала случаят с тези фондове ясно говори, че там са давали неправомерно високи лихви, за да привлекат повече клиенти, и в един момент по нечия заръка са рухнали, ограбвайки хората. И затова той не може да ви бъде отправна точка. Така че при нас няма проблем.

— Дано е тъй, много съм уплашен.

— Няма страшно!...

— Е, щом казвате... Но като гледам как изчезваме като сигурност (а да не говорим колко повече като народ) — тези ваши думи са един оазис в пустиня.

— Дори и така да е. Но пак ви казвам — не се притеснявайте.

— Добре. Тъй да бъде. А сега мога ли да изтегля трийсет евро от безсрочния ми влог?

— Да, разбира се. Дайте си личната карта.

— Ето заповядайте.

— Разпишете се тук на документа.

— О, Боже! На четири места подпис ли трябва да слагам?

— Ами такива са изискванията.

— Чак пък толкова формалности...

— Е, не се сърдете, но аз просто си върша задълженията.

— Да, но тези формалности съвсем изнервят човека.

— Ами порядъкът е такъв...

— Аз знам, че е такъв. И точно в това е примката му — да имитира що-годе законност.

— Не съм много съгласна. Ако се абстрахираме от тези подписи, няма ще отречете, че новите лични документи са далеч по-защитени, за да ударят и по най-опитната престъпност и бъдем по-спокойни.

— Само така си мислите. Дори и да намалеят, измамните никога няма да изчезнат. Щом всичко създадено от човека може да се фалшифицира. Както неведнъж го е доказвало човечеството. Така че, който е вършил измами, пак ще ги върши. Пък ние да си мислим, че ще живеем по-добре. Нали това е капанът...

— Явно много сте се наплашили. Но фактът, че отдавна вече не само в банките има камери.

— Вярно е... Но има едно голямо НО! И то е, че повечето обири стават от хора с телесни маски, които, макар и скъпи, са достъпни за подобен род престъпници. И когато с тях е замесено и лице от банката, нещата стават повече от ясни... **А ЩОМ ЕДНО НЕЩО СЕ ПРАВИ НЕ ЗА ПАРИ, А ЗА БАСНОСЛОВНО МНОГО ПАРИ, СПИРАТ ДА РАБОТЯТ НЕ САМО АЛАРМИ И КАМЕРИ, НО И ДОСТА ЗАКОНИ ЗА УСПЕХА НА ДЕЛОТО.**

— Абе, господине, какво толкова говорите? — неочаквано извика охраната. — Не виждате ли, че след вас има хора и опашката се пълни.

— Ами обменяме информация — нали затова съм клиент — отвърна Недко.

— Стига вече!... Нали сте си взели парите...

— Да, взел съм ги.

— Тогава излизайте.

— Спокойно, тръгвам си. Няма к'во да ми викате!

— Аз ще ти кажа на теб!...

— Да, ама ако бях силов бизнесмен, едва ли щяхте да го сторите?

— Ти да мълчиш, че знаеш ли?!...

— Ето на изхода съм, няма страшно. Довиждане и на вас, госпожице — каза Недко. И тръгна по улицата.

Разбира се, на него за минути му мина. Характерът му бе такъв. Затова бодро закрачи да свърши някои неотложни задачи и около един часа отиде да обядва в една закусвалня, където често ходеше.

А там беше доста приятно. Идваха журналисти, юристи, бизнесмени, студенти. Разнообразната и недотам скъпа храна привличаше тези съсловия. Все пак един качествен обяд бе от голямо значение да ти върви делникът. Това го знаеха всички. И най-вече Недко. Който, вземайки си от щанда нужното ястие, търсеше къде да седне. Но както търсеше — какво да види? — същото момиче от банката само. Без да се колебае отиде при нея, запитвайки:

— Прощавайте, нали е свободно.

— О, пак ли сте вие?

— Ами за най-голяма почуда...

— Съжалявам, но чакам една колежка.

— Да, но местата са три, пък не виждам къде другаде мога да седна.

— Е, щом е тъй, заповядайте.

— Благодаря ви. И да знаете, вашият охранител много ме ядоса.

— Моля ви, не ми се говори!

— Странно наистина, а бяхте толкова любезна.

— Да, но сега не съм на работа.

— Нищо не разбирам...

— Млъкнете, ви казвам!

— О, Боже, не мога да повярвам!...

— Казах ви вече...

— Но какво се е случило?

— Не говорете повече.

— Че аз съм последният, от когото може да се страхувате.

— Виждам...

— И като гледам как се оглеждате уплашено, кой е този, от когото ви е страх?

— О, не издържам повече!...

— Умолявам ви, кой е той? Да не би да ви е сложил и скрит микрофон?...

— Че откъде да знам, може и това да е сторил.

— Но кой е той, по дяволите?!...

— Ами как кой — шефът на банката. Откакто ме прельсти, като ме взе на работа, ревността му не знае граници, за да ме държи под око със свои хора. И нали съм без родители, безсилна съм — прави каквото си ще...

— Ама и след работно време ли?

— Естествено! То ако имаше начин, и в откъдния свят щеше да ме преследва.

— Ето виждате ли как прекрасно ме допълвате, като ви казах сутринта, **ЧЕ В НАШИЯ ЖИВОТ НА ХОРА СЕ КРИЕ ЕДИН ГОЛЯМ КАПАН!**

И същата, още неизяла яденето си, просълзена, веднага стана и бързо тръгна към банката. На Недко нищо друго не му оставаше, освен да я проследи съчувствено с поглед.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.